

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

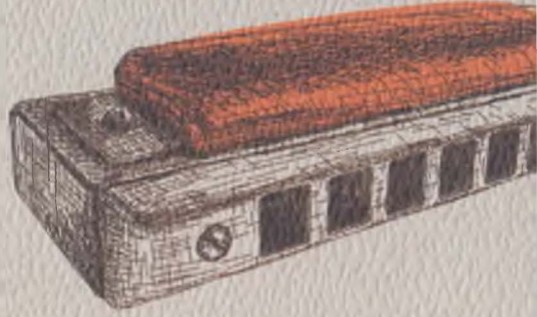
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kaan Koç

Ağız

Kaan Koç, 1986'da İstanbul'da doğdu. 2006'da *Çok Tanrılı Sular* adlı dosyasıyla Cemal Süreya Şiir Ödülü'nü kazandı. Yazdığı şiirler İngilizce, Almanca, İtalyanca, Fransızca ve Felemenkçe başta olmak birçok dilde yayımlandı. Çeşitli gazetelerde köşe yazarlığı yaptı ve 2004'ten bugüne dergilerde yazıları ve şiirleri yayımlanmaktadır. 2016'da Berlin Akademi der Künste'nin uluslararası onur bursuna Türkiye'den davet edilen ilk sanatçı oldu. 1 yıllık burslu sezonun sonunda, farklı disiplinlerden sanatçılarla akademi'de düzenlenen sergiye bir performans ve bir enstalasyonla katkı sağladı. 2019 Çağdaş Avrupa Şiiri'ni inceleyen *Grand Tour Antolojisi*'ne seçilen Kaan Koç, Hürriyet, Vatan, FourFourTwo ve Ot Dergi'de spor-kültür-sanat yazıları yazmıştır. Yazılarına Fitbol Dergi'de devam etmektedir.

Şiir kitapları: *Çok Tanrılı Sular* (2009 - Yasakmeyve Yayınevi), *Biraz Konuşmasak* (2014 - Altıkırkbeş Yayınları), *Gece Hapları* (2015 - Altıkırkbeş Yayınları)

Öykü kitapları: *Pireler Terk Etmeden* (2017 - İthaki Yayınları), *Arka Dükte Yalnız* (2019 - İthaki Yayınları)

Ağz

Kaan Koç

İthaki Yayınları - 1681

Yayıma Hazırlayan: Devrim Horlu

Düzeltili: Burak Albayrak

Son Okuma: Işıl Yildız

Kapak Tasarımı: Hamdi Akçay

Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: B. Elif Balkın

1. Baskı, Temmuz 2020, İstanbul

ISBN: 978-625-7913-55-3

Sertifika No: 46603

© Kaan Koç, 2020

© İthaki, 2020

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. A.Ş.'nin tescilli markasıdır.

Caferağa Mah. Neşe Sokak, 1907 Apt. No: 31 Moda-Kadıköy-İstanbul

Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34

editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık

Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu-İstanbul

Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com

Sertifika No: 40200

Kaan Koç

Ağız

İçindekiler

natura	11
kursaktaki hezimet	15
özür beyanı	17
yani yarın	22
herkes haftaya başlamak zorundadır	26
çağrılan arthur	30
varılmayan	32
özçekim	36
gensoru	42
BAĞIRARAK SÖYLEMEK İSTİYORUM	46
nedâmetnâme	50
bir bedevi düşüncesi	52
münevver'e münevver	54
ürkerek taş	56
google maps	60
terslik porno	62
acil çağrı	64
konum	68
yazılabilir bir şiir	72
gitmeden önce	76
ode to irena	83
uzun yola çıkacak olana öğütler	87
nisi dominus	91

birkaç neden.....	95
bazı ihtimaller.....	99
dua	101
ölü kara sedye ak	105
paralaks.....	107
Doğru Sözcük İçin Çalışmalar	109

konusmak için sustum

“Naturae est enim potioribus deteriora summittere”

Seneca

aç gözünü avcı
ve diklen zebranın karşısında
zebranın tüyden bakışları karşısında
siyahla beyazın karşısında

doğa aynalı kabuklarıyla bir oyun oynayacak sana
bunun için düştün yola sen de, korkma biraz sudan
biraz topraktan eşeleyip tanrı'nı ya da o inanmadığını
düşün geyiği gece uykusuna yollayan rahatlığı
düşün zebranın peşine düştüğün sabahı

saçlarını uzattın ve dünya kısaldı
döktün sakallarını bir kahvaltı masasına kimse aldırmadı buna
usanıp sonra kahveler rengiler bulanıp çıktın sokağa
şehir bir sigara dumanı gibi dağılıyordu
ayaklarının altında ayaklarının altında
o kadar hareketsiz ve korkunç
öyle kamyonsu ve kıllıydı ki dünya
bir yeni ölü olmuştun kapatmaya uzanamayan
kendi tabutuna

dikine sevmeye başladın avcı - bir kâr zarar eğrisi - gibi
okumaya çalışanlar seni ters tutuyordu defteri
kurdeleler, dik yakalar. düşük omuzlar ve petrol
ve masada lamban elektrik sızdıran ve adisyonlar
dantelli dantelli dantelli çocukluk uykuların
bir de artık içine kendi gözlerini koymayı unuttuğun rüyalar
senden bir şeyleri çarçabuk aldılar

ağzını bantla, postalını sımmsıkı tut, suyu atla
ensene sapladığın kılınç arkadan bir kahramanlık
havası katacaktır sana; kanındır bu sana yakıştırılan poster
sırtlan onu atın onu zebran onu yalayıp şifasıyla
anlatacak pekâlâ sana senin lehçeni dilini keserek
vakfeden şehrin karanlık akşamına

ters tuttular seni, alaşağı bir çarmıh neyi geciktirir ki
daldın dibe, tükürmek için paslatuğın inciye içinde
az vakitten sonra nefesin yoktu geri çıkmaya ya da hiçe
kaldın renkler renkler renklerle omuz omuza
dişini sık andını oku babana ağla avcı;
- getiriyorum suları ormanı basmaya

diyorum bilmez ki yüzmeyi bir zebra
hele usturuplu bir zebraysa bu bilmez ki boğulmayı da
hem neden boğulsun bir griliği - maviliği - kırmızılığı
bile olmayan bir insan, hem nasıl unutursun bunu
öldüremezsın ki yaşamsız - saydam bir hayvanı
her ne kadar yıkasan

silaha davran avcı - kardeşini öpmeden git
öpmek bir yenilişin eyvâhıdır çünkü

mataranı doldur avcı - sakallarını aynada kes
orda çünkü kalır lâl bir savaşçının âhı

zebrayı öldür avcı - tâ dibine bakıp da gözlerinin
çünkü ateş etmeyi öğrenmeli bir erkek

diyemez ama kimse hiç! diyemez onlar;
sıkıntıdan mı patlar duvara asılı tüfek?

üstümü örter gibisin girip aralık kapıdan
soğuk eylül - kesif küllük kokuları - alt komşum parkinson
uykumda tedirgin bir tavşan

gece ama duyuyorum yeni çıkmış bazı çocuklar okuldan
ne çok pencere kapanışı tek seferde,
defterler dağılmış süvarilerin elinde
dışarda kalmış epey şeyler epey toprak akınları epey göller ey
dışında bir gökyüzü sırnaşıklığıyla bölünüp toplandığımız evler
ormanı bitmiş tavşan son kez üstünü örter

sonunda hep iki ayrı kalabalığa dönüşüyordu dünya
bir de onların uzağında durmalarıyla
üçüncü yalnız kişiler - ne çok kişiler -
kopamazdık kimseden öyle çabuk,
vadedilmiş bir dördüncülüğümüz yoksa
yani bütün tabelaların dışında,
derecelelerin, madalyonların, tebriklerin uzağında
olsun bir ayrılmış masa diyordum bize;
vaktinden evvel - az kişilikten -
kapanırken bir düğün salonu, unutulmuş, çiçekleriyle köşede
bakılmamış - sanılmamış - ihtiyaç duyulmamış köşede
sakallarımı beyazlatmaya başlarken köşede,
babam işe geç kalmış yarın sabah öskeli köşede,
ben biraz üzüldüm kendimi kovdum köşede,
kahve bitmezken gece ne çok kül artığı köşede,
ilkokulda birinin burnunu kanattıydım onu buldum köşede,

şampanya getirmişler bize ne gülünç köşede,
buranın dilencisi olmak ne üçgen sevişmeler köşede,
acılar da dikleşiveriyor köşede

kalkıp gittik sonra biraz nevresimlere,
sende kan bende sis durumu
içinden geçti dilim bir yüzüğün,
mevsimler önce bir göle düşmüş yüzüğün
iştahını havalandıran ceylanın buruk tadı metal kokusu
koşarak kaçan mutfak tezgâhlarında bardakların kırılma korkusu
artık kırılmayan bir sitemdi tenimizde su

üstümü örter gibisin girip aralık kapıdan
orman bitti başladı şehir, eski dilde hezimet
diyor tavşanım böyle tabir edilir

yutulmuş sözcüklerde ne çok anlam

özür beyanı

mitinglere mi gidelim diyorlar bana kalabalık şeylere
mesela kaynarken ocakta afrika'yı tutuşturan bir cezve?

küçük itirazlar buluyorum kendime; göz damlası kullanıyorum ve
bu ne çok yaş evet ya da bayatlıyor birini beklemedikçe
altımdaki iskemle, kükrüyorum bana bütün ormanlar
sonra sakinlik de pek tabii çok kolay
bazan susmak - bazan sigara uzatmak korktuğum birine

ben bu kadarım işte, rakıyı limonla yemeye başladım artık
bir çocuğum isterdim olsun da,
çapaklı gözlerinden tutup sabah sabah
yeni sevdiğim kadınlara giderdik onunla;
herkesi annesi bellerdi belki
belki herkesi annem bellerdim
arkadaş, temiz bir yastık bulamayanların
memleket ne umurunda

kimin umurunda cumartesi günleri ve can çekişsiz bir ölü
neyi düzeltir pencereden bakmayan kadınların yüzü
toplantılara mı gidelim o zaman tamam,
bağırılım mı meydanlar hey tamam

tamam devleti falan avularımızda sıska küller gibi paralayararak
nasılsa işkenceler bana hoş gelir,
filtresiz içiyorum günde iki pakct
nce siyasi sonra şizofren ve hem trabzonluydu amcam

ama bir şey var;
ben yaşamaktan anlamam

amcam da anlamıyor artık zaten kendisi çoktan yok olmuştur
onu seven liseli kız da yok olmuştur,
okulda sıra 1. şubede elektrik
düğmeye basan parmak, tükrülen surata balgam,
ben ve oğlum - ortada olmayan
kızım - ortada olmayan ve odamda bir türlü üstündeki mevtadan
kurtulamayan masam

sakallarımı kurcalayarak odamda uzağa bakıyorum saatlerce
ayaklarımı uzatarak ısıtıyorum
afrikalar öyleyse yansın bana sıcak lazım
okuduğunu anlamayan çıplak kafalar lazım,
bütün yolları deniyoruz hepsi ihtimal giyotini
bütün çocukları denedik şimdi yurttaş oldular azgın ve köhne
yüksek perdeden söylev veriyorlar artık bana;
yaşamdan bahsetmek gülünç
ölümü anmak alkışa yavaşaklanmak mı oluyor ne,
öyleyse bütün sözcükleri denedik
kalabalık şeylere çıktı hepsi bütün sözcükleri
biri başka biri hariç;
hayır,
diyebilir tanrı'sına bir peygamber bile gerektiği yerde

bense artık çoktan yitirmiş yapraklarını bir ağaca çevrildim
tabiat bile sıkar oldu canımı
bu renkler bu düzen bu çarpım tablosu
hütün tabaklardan taş çıkıyor,
dişlerim iflas etmiş bir fabrikanın çarkları gibi
etimi ayakta tutmak için inadına çalışıyor
ben artık çoktan ne hayattan ne ölümden
ne işçilerin hakları ne brancusi'nin âşıkları
ne bir patti smith kitabı ne tim buckley şarkıları
ben artık çoktan bıraktım ne türküm
ne doğruyum ne çalışkanım
varlığımı armağan edemedim olmadı
başaramadım

her yumruk bir nar, vursa da saçılıyor
bir kişiyle bile yan yana düşemedim
herkes kendi ismini fısıldıyor

gün ki geçmesin alır bir sincabı kanıma dolaştırırım
- dişlerimle kemire kemire kendi oluşumu
yarına inanırım yarına inanırım
- bunu birkaç kez söyler de bozarım
yarınki karşımda kendi duruşumu

baktım her bir şeye sırasıyla,
coğrafya kitapları, sözlükler, sarı rehber,
cinsellik ansiklopedisi ve fizik
toplu aile fotoğraflarına parmağını uzatan çocuk bendim
- kim yaşamış bunlar arasında, av hayvanları
yemek sofralarının içine düştüğüm zamanlar da oldu -
itiraf ediyorum, tüylü nevresimlerde aşka da
duramayışın birinci saniyesiydim;
uzakta bir saatin turnağı ha bire aynı tereddüdü vurup geri kaçırdı
babam cesur bir adamdı

ben korkak
bu şiiri yazarken tırnaklarını koparacak kadar korkak,
silahlar aradım edinecek üst baş diye, sarmadı
tatlı bilgiler, kurnaz sorular,
akıllı oldum yakışıklı olundum bilge ve cesur dedici kimileri,
birileri telefon numarama
hayatıma davrandı kimileri; bulamadığım ne varsa buldular bende,
ziyanı yok, teşekkürler
kadınları severken incittim mevsimleri de;
çimento diyesi geldi bana kimilerininin de

çantamı alır yürürüm bunu herkes yapabilir,
dünyanın herhangi bir şehrinde ellerimi arkada bağlayıp
ellerimin lüksüne güvenerek,
hileklerimde atıp duran sincabın tüylerine, bunu herkes yapamaz
oyalanmak için türküler edinirim üstüme,
iyilik dostluk halklar siyaset katliamlar üstüne
yarına doğru içimde sazlıkların eskimesi
- göl başlarında bayat şiirler ölmüş adamlar - mezar
geberte geberte kişi kendini
yarına doğru içinde bir gün ölmeme endişesi

haplar da kesmedi sonra beni, iltihaplar da,
başka ağızlardan ağızıma giren matkap da
örnekler çoğaltılabilir, kağıdın tepesine adımızı yazalım,
her sözcükten mesulüz bunu bilerek
icat etmediğim saat birimlerinden de yine mesela,
etik kurallarındaki fare kokusundan mesulüz
haplar da kesmedi, bakkala gidip alışverişler,
aile evinde politika sevgi üstüne, sevdik bunda çılgılık yok
konuştum konuşmadım kaybolmak için
- yazdım yazamadım kayboldum için

ben korkak gün ki geçmesin kement atamam
belim düşer yoksa yere
- içinde ana babam kardeş falan var
onların içinde ben varım,
işte her şeyin her şeyle parçalandığı matematik, klişe
- dişlerim kanıyor, biri benim değil
ya kan ya diş ya dişe davranan kahır
ya damara saplanmış bilinç
- biri yemin edirim benim değil
yemin ederim kimse benim değil

yarın olmasaydı bugün ne güzeldik
itirazı olan varsa çıkıp gitsin bu şiiirden
ya da şöyle mi diyesi geliyor
kopan tırnağımın yarınsız hâlini size,
ödüller eforyalar gelecekler vadederek bilene
misal diye başlayıp ciddiyetle
- yarın olmasaydı hayat vardı inanmayan az daha beklesin -
gün geçiyor diyelim ben de bunları yazarken,
oysa yarın günlerden;

herkes haftaya başlamak zorundadır

kimsenin ölmeyi bile beceremediği bir pazar günüydü
bugün gibi hatırlıyorum
sıkılmış el bezleri vardı tezgâhın üstünde,
birkaç kasede biraz kuruyemiş
tüm bunları biri mi yemeliydi ne,
gülümsemek için kurulmuş hep odalardan
ayaklarımı ellerimle kaldıra bastıra yürüyordum
şehrin birinde eksi üç yüze düşmüştü sıcaklık
ama kimse ölmemişti işte

“ne kadar da uzun sarılabiliriz,” dedi bir kadın yanındaki erkeğe
ayağının ucunu masa demirine sürterek dedi bunu,
“sarılmak kimin türettiği bir kelime kaçmamaktan,” dedi adam
hak vermedim değil adama, gömülerek altımdaki koltuğa
“ne kadar uzun kaçabiliriz”
birtakım filmlerden içeri, daha kanamalı yürekler bulunur elbet
yeniden başlatarak pikapta bir iğneyi,
ey benim geveze kalbimin daracık kelime haznesi
ne kadar sarılabilirsin bir kuyudan başını sarkıtan kendine şimdi
acelesi varken yatmaya
ama korkuyorken bir yastığın ağzından bir adam
ne kadar iyi şiir yazabilir şimdi
ve elleri titreyerek hep
- bu yüzden kimin elini tutsa sanki bir yıpranmış
ipin ucunda sallandıran

anlattılar; vagona trenler vardı ve taşıyarak geçmiş
anlattılar; betona oturup fotoğraf oldu 3-5 kişi,
belki birinin eksikliği
anlattılar; kahkahaların içinde eksilen bir ekmeğin lezzeti
anlattılar; onu en çok aklında tutanı
aklında tutmak istemiyordu içlerinden biri
anlattılar; medeniyet araçların korna çalmamasıdır
anlattılar; büyük gök yüzlerine daha az bakan vardır
anlattılar; işte kırık kaldırım taşını gelişmiş şehirlerde
öperek toprak kırıntılarıyla yetinen bedevi

“sevilmek hepimizin ödevi,” dedim yanımdaki kadına
üç bin kilometre falan vardı aramızda bunu dedim,
ağzımdan bir ışıltı kirli bir atlele çıkararak
içimden bir iyi ferahladım sonra
“bakarsın,” dedi “bir roman da yazarsın aşkımıza dair
ya da bir iki sözcük kimsenin sözlüğüne girmeyen
mesela hastası artık ölünce ambulansın
kapatılan siren”

ama kimsenin ölmeyi beceremediği bir pazardı
bugün gibi aklımda kalmış
tek tek yazdım bütün işlerimi bir kâğıda
ve yaptıkça üstünü çizdim
üstünü çizdim şimdi gerek yok neydi onlar burada anlatmaya
bütün işlerim bitti ben işlerini bitiren bir adamım sonra
herkesin aynı oranda uyanmadığı sabahlara doğru
dümen çevirdi pazar günü
oturup ağladım yemin ederim
- yemin ediyorum bu inandırmak için olsaydı keşke
yemin ediyorum işe bir de tanrı'yı karıştırmak için
oturup ağladım

bir cebimde suyu kesilmiş bir silah
bir cebimde hiçbir yere gidemeyecek kadar bozuk para
yarın pazartesi.

ben arthur, tövbe ederek bir kılıcı taşa saplayan
kandan yorularak belki içimdeki kaplandan
bozkır köşelerine yürüyüp durdum da şimdi
öfkemdir parmaklarımda soğuyan

çekilirdi sarnıçtan sular, ahşap kapısı bir çocukluğun
annem elinde şaraplar babamın ayakları leğende
yıkar dururduk ha bire; dünya kırılmış taşlarıydı avlumuzun
patik ya da çarık, bağışlardı bizi bir süre
ama bir akşamüstü alnımda kızaran kocaman bir soru
kum ve toz bana durdu, açtık ki radyoyu
dedik bir etin dişlerle kemikten sıyrılması bu
coşkuyu buldu dedi annem ağlayarak benim için
leğene biraz daha şarap koydu babam
bense inkâr ettim gökte bir kuşu

ben arthur, tanrı'nın küsmüşlüğü oluyorum kıyılara
bir gemi mi geçiyor ansızın, yuvarlanan zeytinin sesi güvertede
duyuyorum ama neden, kayaların karnı yarılrken
tövbemin ilk harfinde ben miyim çarmıha çekilen

öyle uzaktır ki bir sigara yaksam dumanı tehlike sanılacak
ihbara açık gövdem ve gövdemin sıcak beyaz suları
cinayeti katilin avcu tamamlar sanırdım meğer yanılmışım
pıhtıymış olsa olsa kalbe yürüyen mucizenin adı
kanın bir anlık ihmalkârlığı
bu mu diyorum sakalımı okşayarak, bitiyor mu kısaca
dut ağaçları altında terk edilmek, vadilerde orduyu beklerken
karşılaştığım sırtlan, bitiyor mu kısaca, rüzgarın kuru otlara
vurmasıyla ölçtüğüm zaman
sigara yakıyorum öyle uzaktı ve gözümde bir körlük tatbikatı

ben arthur, kalbini tövbe ederek taşlarda parçalayan
et sıyrıldı kemikten bir çiçeğin dişleriyle sofrada
bu keskin sayfa, acılanmış tadı duyguların
tükürüldü tabağa

hayattır dedim kısaca, kırıldığım insanların toplamı
ok ve barut, tırnak ve çıt, zafer müjdeleyen falcının gözleri
güvendim bunlara basit bir cebir hesabıyla ve cenge gittim
sarnıca döndü sular, annem elinde leğenle eğildi
bahamı anımsatan ayaklarıma

ben arthur, kekik kokularıyla arıyorum şimdi o taş
aklımda bi' bu kaldı - kekikti ortalık
kırılır dedilerdi öyle sert davranırsan yeryüzüne
kılıcım mıydı kırılan tövhem mi yahut
arthur'um bunu anlamadı

ben arthur
bu da elim
kalabalık bir evin
mühürlenmiş kapısı

bir fabrika yorgunluğu olabiliriz şimdi bir yerlerde
bıçağın toprakla anlaştığı kadar
tanrı'sına telefon açan bir köylü
sobada tek tek nasırlarını yakar

mahirimdir ben ki incelikli şeyleri anlamaya
soyulup atılmış meyve kabuklarıyla konuşmaya yatkınımdır belki
belki musluk sularına ağzımı dayaya dayaya üzölmek isterim
ama n' olur bilmem birden bastığım her yerin
ezildiğini fark ederim

geçip gideriz içinden geçip giden yorgunluğu gibi tayların
şemsiyesini açmayı unutan herkes gibi bir kışın içinden
rüzgârı görmüşüzdür yüzün artık daha bi' keskin,
rüzgârı gömmüşüzdür sözümde bir sevincin ertesi günü
biliriz de şimdi bir yerlerde çocuklar örtmektedir
annelerinin üstünü

neden fabrika düdükleri öterken gökyüzü genişler
neden kimse cebinde çiçek kökleri taşımaz
neden zorundadır ellerin kötü bir devrin kahrını çekmeye
neden kamburumda gece

zorumdur ben ki bir bütüne bakıp adını koymaya her şeyin
ama zorundayımdır da kendi hayatıma sonundan bakmaya
kalkan yumruğum bundan ki duraksatır beni
vazgeçerim bir rüyayı görmek bir zehri öpmek
bir sarışın yürümekten bile
sırf kendimin gençlik hatırası olacağını bilerek - gülerim azıcık
azıcık kederiyle - tattığım her ağızda ufalanmış bir ekmek

bir yorgunluk fabrikası olabiliriz şimdi bu yerde
park bekçileri yanlış köşeleri işletmektedir
bir botanik uzmanıyla bir peyzaj ustasının evliliğinde
elbet toprak yanlış yere dikilecektir
içinden geçerken kulp'a özenilmiş renklerin
bu bıkkınlık seni üzer onu da bilirim
yine de bakışlarımı yerden, umudu ölü doğum yapan kadınların
rahminden kaldırabilir memelerin

açlık nedir diye kendime sorsam içtiğim su utanır benden
susarım bundan susarım verilemez yanıtlar var kendime
soyunur bir kanepeye uzanırım ben de
karnımda menekşe yapraklarından biraz sığınak
aklımda birkaç kız seni seviyorum deyip kaçmış
ben de seni seviyorum deyip biraz kaçmak
istiyorum fakat ters ağzından senin bana akarken sağanak
ve bir sır gibi büyüyorken ağzında - karanlıkta
yanlış telefonlara hep doğru kişiler çıkacak

sırtını okşadım ve rüzgârı gördüm;
fabrikalar aşktan geçerek başlar
sonra sonsuz bir tıkırtı
sana çiçek uzatan kolumu kapar

inceltiyorum öyleyse seni anlamak için
tek kollu bir işçi başka neye yarar

çok uzun şiirlerin dönemi sona erdi
gelin itiraf edelim: hepimiz babamızı annemizden soyuyoruz

içimde, diyerek başlamak istiyorum bir şiire bir şeylere
gülesim geliyor içimiz çok dolduruldu
kalbim kelimesi sonra geliyor aklıma
radyoda her gün üç beş bin defa mevcut, bi' de ben fazla olurum
köfte yerken boğulmak diyorum en sonunda
bu da birilerinin hislerine muhakkak tercüman olur
ya da bir aşktan yeni çıkınca insan
artık ayakkapları daha çok eskiyor
bu da

yeni sözcükler lafı bile artık küflendi
gelin tartışalım: konuşamıyoruz

biri ölünce artık ayakkapları hiç eskimiyor
kimse de giymek istemiyor onları daha, di mi
nereye gidiyor o zaman her gün bunca insan ölürken ayakkaplar
fena halde kandırılıyor olmam da bir ihtimal, şuraya not alıyorum
bir dostum derdi ki insanın uzaklığı yürümediği yerler kadar
sonra yazın ne yapsak diye konuşuyoruz, yaz bugün de gelmedi
hem benim etim güneşle hiç iyi geçinmedi, konuşuyoruz
devletin düzeniyle kadınların saçları bir yerden tanışıyor olmalı
insanın biraz eti mi var, iyi düşünmeli

dostum öyle bir şey demedi dost kelimesinde ne var bilmiyorum
kimseye dostum demedim ben eşyalara ismiyle hitap eden biriyim
sayın bardak diyorsam içinde su olduğu zamandır en fazla
madem başladık devam edelim; ben suyu da çoğu kez
yanlış yerleriyle içen biriyim
denize işemek serbest beni bir bu korkutuyor işte
bir de başı ıslak yatan sevgilim,
varsa bir sevgilim, aşktan çıktım gerçi
yine de başında su varsa bir sevgilim işte, üstüme gelmeyin
sanki ne var **bir yerlerde yanlış düşünerek ilerletmek ağzı**
lekeli şortlar, ayvalık'ta dipten çıkarıp masama getirdiğim taş
ufak çaplı bir dünya yaratıyorum kendime ben de ne olmuş
referanslarım: annemizden tanıdığımız baba (annem dahil),
allah devlet karışacak bu gidişle işe (ben dâhil)
ödül ceza sistemi devreye girince saçmalarım
elim tutun lütfen

insan kıyamette bile yerde taş arar atacak
bulursak fırlatalım: kol buna yarar

adı geçmişken itiraf etmek gerek;
mesaim çoktur tanrı'dan bile özdeyiş konusunda
40 yıldır ekmek satan adamlara da laşım çıkar
her gün t yapanlara da
ama dildir bu, bir yerde kötü kirlenir,
kirlenmenin iyisi mi olur demeyin
siz beni bir gece ziyaret edin
dildir dedim öpüşmeyi sevenler daha çok bilir,
insan aşta bel bağladığı sözcüğü
aniden patronuna da söyleyiverir;
“birbirimize gvenmezsek olmaz”
gördünüz m şimdi sona sarınca filmi herkes birbiriyle aynı
fizikçi dostum olsaydı yol alardı buradan;
demek ki herkes bir kara deliktir
evet kara delik herkesten yapılma o şeydir

konuyu dağıtmadan toparlayalım;
söz olur diye bir tek kendimle konuşuyorum
ipliği sökülen şortumu daha bir seviyorum,
her niyetin bir diyeti var
korkmuyor da değilim sonra affedersiniz çıplaklık gelecek
onu da seven bulunur diye sokaklarda sağa sola bakıyorum
kızlar devlete benzeyen erkeklerden hoşlanıyor
ağaçların pas verdiği de yok bana toprağa giren topraktan hoşnut
daha hızlı çekiyorum ipliğin ucunu şortum azalıyor
birileri bana mı bakmış
canım sıkılıyor

candan anlayan bir dostum olsaydı altını çizerci bu lafın
tartışırđık, insan canı sıkılınca kuş mu vurmak ister,
yok daha neler
ben canım sıkıldıkça çıkarıp kendimi vuruyorum
sen ne yapıyorsun peki, her dizcede bir can kelimesi
geçmese de mutlaka var bir can kelimesi
candan anlayan dostum yok ama olsa derdi ki
“yahu kaan ne muhteşem şeydir,
şiiir okurken sevişmesi” ama yok
bu yüzden şuraya not almalıyım, olursa bir gün, cümlem hazır:
buğulayarak sesimi oram buram ıslak
ağzımda şiiirler elimde duvar
insan ne yaptığını anlamıyor öyle şiiir okuyarak
canım çıktı

başımız okşansın istiyoruz, buraya kadar normal
yine de denemeyin: her başın altında bir beden var

uzun şiirlerin dönemi sona erdi
uzun isyanların şişko kavgaların dönemi
devrimcilerin fotoğrafları artık sarı,
fiş almak zorundayız çıkarken bir yerden
varlığımızı armağan ederek
varlığına temel ilke ve prensiplerin
etik değerlere, ahlak kuramlarına,
fizik kurallarına taparak yola devam
dostunuz olursa sevgilisine yan gözle bakmadan,
en çok inandığınıza oyunuzu
helalinden vererek, tek eşli yaşamı
porno yıldızlarını düşünerek sürdürüp
uzun şiirlerin dönemi sona erdi
eskiden mağara duvarları varmış daha kolay
şimdi mesire yerleri şimdi pasaport evlilik cüzdanı
her gün ona buna ağıt içim şişti
içimin şişmesi iyidir
içim çünkü övünmek gibi olmasın fazla büyük
fizikçi dostum nereye gitti onu görürseniz deyin ki
şimdi zamanı değil vallahi değil
hiç değil

radıoda kanalı değiştirim,
neden eğleniyormuş gibi yapıyormuş gibi
duruyormuş gibi poz kesiyorsunuz
ne var ne yok böyle dımdızlak görmekten
allah sanıyorum kendimi ama hiç değil
bende bir yürek var onda olacak iş değil
kalp demiyorum özellikle kalp demiyorum
içim dışma çıktı içim diyemiyorum
tek kelime kalmamış açıklama yapacak
siz nerden buluyorsunuz

kötü bir huyum var konuşacakken tam aniden yorulurum
eşekler de at olmayı düşler n’olmuş yani
aşktan çıkmak devlete girmek evden çıkmak babaya dönmek
annemi saymıyorum annemi sayacak kadar matematiğim de yok
1, 2, 3, 4, siz de mi annemsiniz yleyse şuraya oturalım
ama demiş miydim kötü bir huyum var
siz de suratınızda bir ağız taşıyorsunuz
yahu ne cesaret

dinlerseniz de daha daha anlatırım
ama kalkmam gerek

gelin anlaşalım:
o da zor.

herkes ölmüş
bir sandalyenin yerini değiştiriyorum
bir hatıranın algoritmasını
değiştirmek ister gibi, birdenbire herkes yok

ne kadardır elime kalemi de almadım, adım bir yazım yanlış
bir tanımsız tanışma ânı; orada bir adam ve kadın - okul bahçesi
ikisi de gülümsüyor - orada yoktum - orada olmamalıydım - orada
ilk hangisinin aklına düştüm,
işte bana böyle sorularla geliyorum ben
öyle sorular ki, yarınma çıkan takvim yapraklarından içeri
durmadan su sızıyor

ve ıslanıyor habitat ve ıslanıyor sırtım
ve ıslanıyor söylemek istediğim
bütün bütün şarkılar başka ağızlarda ve ıslanıyor
annemin ağzında babamın ağzı - eh bu da bir aile sırrı
buraya size hep gerçekleri söylerimdir diye kanıt olsun
düştüğü rahimden bir daha da kalkamaz bazı memeliler
bu da buraya size hep
- devamını ha bir c aynı yerde unuttuğum şarkı

insan sevmekle hata yapmıştır,
bunu demiştir bir düşünür ya da
bir an önce desin de kurtulayım artık,
ekmek çay tuz çorba beklemiştir
saçları taransın kuytuları -içim gıcıklanıyor- dolaşılsın falan
yarına çıksın diye sevmekle hata yapmıştır,
yüzüne uzanan parmaklar
hep göz bebeklerini -içim gıcıklanıyor-
şırıl şırıl küçük diline kadar akıtmıştır
ve birçok sebepten sevebilmiştir insanoğlu
birçok göbek bağından
onu kesen bıçağın sapı gürbüz de tutanın sevinci paslı
ve tek bir sebepten sevilmemiştir insanoğlu
bunun da niyesini kara delik fotoğrafçıları
sıkıysa bulsun

hey! be, sancısıyla çekilmiştir fotoğrafları da - dikenli deklanşör
yaralarından sivri dişler oyup saplayadururlar da ne değişir
herkes ölmüş
insan öldükten sonra bile sakalları uzuyor
haydi bunu da anlamayın
ama o yalanmış ispatladılar,
dedemin bıyıkları artık misal onda değil
benim yanaklarımda çıkıyor

yorulmadım evet
buna iitirazı olan varsa tepeme binsin bıkmadım
arka kapılar arayıp durmaktan hayatta
millet toprağa toruna ağaca hasret ben bana
sanırım ki hep birden bir mucize! ama olmuyor
nasılsa benim adım da omuzlarımı kabartacak
hiçbir suç evrakıyla geçmemiştir polis kayıtlarına
onca şikâyet onca ah vah onca “orada olmamalıydım” falanlar
kitaplar mitaplar yok şu kahraman yok bu cengaver
eh, hangi dolaba daha ağır gelebilir bir şey
kendi boşluğundan başka
avaz avaz kim taşıyabilir ki
yolu bellensin diye bıraktığı ekmek kırıntılarının
rüzgârla uçup kast edilmemiş rotalar çizdiği gerçeğini

şimdi ne mi oldu oraya düştüm diye orada
sokaktan çirkin arabalar geçiyor hışırdatarak düşüncelerimi
platon’dan birkaç yaşanmışlık alıyorum omuzlarıma
vitgenştay’dan üç beş şamar kardeşliği, birkaç güzel söz
ve kendimi savunmaya gitsem diyorum
bilerek,
düştüğü yere dönen asla bizden değildir
bilerek,
nalları çatlak atların üstüne binen de döner
bilerek,
beni kimse karşılamaz cenkten evime
hiç savaşmamış dönerken

ama zafer şarkıları söylemek gerekirdi bu çağda
hepimizin alnında aynı hezimetin dövmesi olsa da

bu bir soru, yanıt verin diye bekliyorum?

BAĞIRARAK SÖYLEMEK İSTİYORUM

TANRIM BURDA, BAĞIRARAK
BAĞIRARAK SÖYLEMEK İSTİYORUM
BAĞIRARAK SÖYLEMEK
TANRIM BURDA, TANRIM BURDA
TANRIM BURDA YANLIŞ BİR ŞEY VAR

bunu herkese, göz göze gelinmemiş kapı önlerinde
ayrılıp binerken intihara meyilli bir asansöre
bunu herkese en gür nefesimle söylemek
tanrının burda yanlış bir şey var
özrümü maharetim zannederek gülümsediğim yataklarda
kanımda kırık buz parçaları olarak yürüyen bir şey var

dinçleşirdim eskiden ben bu serinlikle, patırdayan ayaklarım
benden iyilik bırakırdı toprağın sinesine, açılırdı gök
ama mavi değil biraz yaşamak isteğiyle kirli
biraz diyerek azıcık daha açılırsa bu sema
herkeslerin tanrı dediği o şarabi hülya da açılacak derdim
sevdiğim kızla sinemadan çıkınca ağlamayı bilirdim
ona şehvet duymayı etime utanılacak bir suç atfederdim daha

dünya iyi niyetliydi
boştu dünya

nedendir sonra kesildi sesim, sesimin kesildikçe kanadığını
gözlerim açık bir suyu içerken hissettim;

BAĞIRARAK SÖYLEMEK

**BUNU BAĞIRARAK SÖYLEMEK İSTİYORUM, BURDA
TANRIM BURDA YANLIŞ BİR ŞEY VAR**

çevrildi başlar, çevrildi içine devletin ve tanrı'nın sızdığı
hütün bakışlar bana

kendimin gördüm eksikliğini, bıraktım bardağı öyle
atımı kuşandım, kılıcıma bindim, uygundum kana

kimse gidenin ardından balkona çıkıp el sallamayacaksa
bakmayacaksa kimse birinin her saniyesi belki ölüm ânıdır
meğer ki yoksa aynalarda mutsuzluğu türeten bir karaltı
paylaşılmış peynir kırıntılarını gösterin bana;
kırıntıdır, tutulmamış bir sevinçtir insan hayatta
ufalanmıştır o dağların getirdiği getirdiği sofralarda sütsüz
az evvel çıktığı evin balkonuna elleri cebinde bir adam
umutsuz dönüp bakmıştır, yok genç adam orda yok bir allah
bağırarak söyle, ne fark eder, söyle bağırarak yine de
tanrım burda bir yanlışlık olarak allah

kişi kendini kaybedebilir
sırtını dönerek yatmasıyla yatakta bir insana
bir insan yatağın kenarından
günler boyu düşebilir işine kalkmazsa
yarın yoktursa uyanılmamış saat zillerinde
uykuyu herkes kendine yönelik bir silah olarak kullanabilir
eğer ki umutsuzsa

ve o umut, yılmının tanrı'ya baş eğmesidir
sırıtarak kirli ayakkaplarıyla bastığı toprağa
iyi niyetli dünyaya anlamlar yüklemesidir
ama sestir bir yerde sevgiye tanıklık ederken pasa duran
damarda akan nehir birden buz kırıklarına kesilir

“öleceksin mutsuzluktan,” dedi bana evet,
“görüşürüz,” deyişimi taklit ederek
dışarda matkaplar uğulduyordu

sonra asansör üçüncü katı vurdu
iniverdim aşağı'
daha da yalnızlıktan

çıkılmazgünlerdir geziyorum pazar yerini
karşımda portakallar ve kavun sepette erik
ama baksalargörülmez olmuş hepsinin rengi
biri sabahtan doğayı satın almış sanki

tırnak da bilir kırıldığı yeri
plastik eridiğini düşünde, ölümler takma dişlerini
cebinde gezdireliberi konuşmanın şanı
kötüye vardı; tırnağın dili yok bu böyle
küstürdüm bana bölünen ekmeği

ayaklarda ham çarık - toprak yürüyor artık beni
duruyorum bir köşede aniden misal; bu bir ev mi
değil - bu bir evin gülümseyen cesedi?
ısırmışım ya da bir kadını - kadın sapsarı kadınsızlıktan
el ele çiziyoruz tenimdeki gökdeleni; bir aşk mı bu
değil - bir evvel aşkın ölünmeyen bedeni

sessizgünlerdir ürkütüyor odamın dipleri
kollar uzuyor gibi hoş tırnaklı, kokubildik eller
af dilemeye diz de çökmem çünkü hâlîme
ecza sunulur bilirim, uzasın diye cezamın devri

bundan beri dilime nakşolunmuş keder
sabahtan geceye bir köpeğin havlamasıyla sürer,
sürer bir kez ağzımdan göğsüme akmış zehrin seferi
portakala bıçak - eh n'olsun - zaten
kaç yerinden girer?

yazıyorum öyleyse pişmanlık anayasa madde bir;
kaydırdı ayağımı kaçarken
akıttığım ter

bir bedevi düşüncesi

ey su beni çöllere vur
atlayarak geç üstümden bir taş edip
ben ki 28 yıl oldu ekmekle dertleşmedim
artık vakti geldi, boyun eğebilirim

büyüdüm ısırarak çeliği ve eti büyüdüm kendimi
yeryüzünde bir düşler havarisi, küllükte bir izmarit
üstünde onu içenin hâlâ dişleri
büyüdüm kendimi başkalarında unutarak
her gece sonu özenli ve parlak girdim yeni şehre
ama tanımazdan geldi kabilem beni, bütün sokaklar
çok evvel fethedilmişti - evlerin yüzü çapaklı
dökük sıvalı suratlarıyla adamlar
kucaklarında birer kadın - her yatak
birinin yokluğuyla yamalı

sana vurdum ben de su
bardağı kırdım susturdum udu
uy bu çöllere beni, beni uyu

değildim ki bir bedevi peki neden battaniyem
belledim geceyi? sesime çıt vermeyen
dağların etekleri doğadan alacaklı
bir bakireye çevirdi beni, küstüm yokluğa döndüm
kuyu buldum kendime hiçlikle yeksan
eğilir eğilmez düşüverdi ağzım içine
kırıldı anlam

seni buldum ey su
ak beni çöle dol ve sakla
denize döndür karnımdaki boşluğu

yapıştım yüz kez ufalandım yüz bir
ya beni çöle götür ya bir çöl mağduru
diye oku

gürün pasajına girerken bir akşamüstü
oysa ki akşamüstü burada bir zaman çivisi değil
yokluyorum ayaklarımı birden yerinde mi diye
insan gölgesinden af diler yürürken kimi zaman
olur size de böyle

münevver hanımı düşünüyorum çıplağım giysilerim içinde
ama onu öyle değil - ısırılmış bir üz'mün ve bazan
bir başkasını ilk kez ağzından öpmeye yanaşan
çocukların diliyle;
beni düşürmüş anamdı zaman

dönüyorum ki gerisin geri akşam duruyor koyduğum yerde
bacaklarını birbirine hağlamış bir sorgu eri gibi
uzanmaya yetse de gücüm korku bu,
olmasın başkasının yakasındaki kravat
benim boynumda bir gemi sireni

gürün pasajına giremedim oldu yine umulmayan
çınlayan kokusuyla ölü balıklar zaten yok da
parlıyor vitrinde münevver'in gümüş kolyesi

ürkerek taş

ürkerek taş-

lıklara girdim ürkerek taşlıklara

kendime hesabı getirdim

ödedim kendi ellerimle dedim

bayım bu benim geçmişim

ürkerek taş-

lıklarda piç ettiğim

(burası 2 kere okunacak)

(burada bir salatalık soyulmaya başlansın)

değildim bir iyi evlat çünkü eve

hiçbir akşam hiki akşam hüç akşam

elimde bir karpuzla giremedim

bakarak yol kenarında bir kara delik olarak duran

köylü kamyonetlerine iç geçirdim

ey şair takipçisi gülümse bu senindi durduğu yerde

geçip giden gençliğin

gençlik yazılmazdı ta en baştan yazgısına

bazı ömürlerin

bir vida soktum ben de o gündür

cereyan yapan yerine ağzımda eksik dişimin

yeni kızlar eski sevgilimin - yerine kitaplar koydum

dolapta biten peynirin - yürümeyi bıraktım biri alsın

diye biri geç kalmışlara kızmasın diye

bir okulun sigara nöbeti bahçe köşesine

(burada herkes sevgilisini bir kez aldatabilir)
pencereden bahçeye sarkan o kızın avucundan
beni çıkartıp denize bırakmaya kalkışmıştı tarotçu kadın
örümcekler dediydim taşlıkların arasında ürkerek
ağlarını bir geçmişten yırtıp bir geçmişola'ya
neden taşısın? neden yağmur o kızın saçlarını
bir başkasının omzunda ıslatsın? başımı her akşamüstü
niteliksiz bir gül olarak penceresine atarken ben
üstelik pencere kapalı, kız avuçsuz, kızın yokluğu üstüme
bir haciz diye inmişken - neden dolaptaki peynire
ağzımı bulamayarak bakıyor ve bir vebaya kesip
geçiyorum sütün içinden?

(burada ben o kıza seslenirken herkes başını öte yana)
sütü dökme sütü ürkütme -taşlığı bana tamam- ama sütü öldürme
birkaç gün raylara gittim uzaktan, bu
yeni göçlere doğru - doğru eski alışkanlıklara
sence bu yürümek bir suç halveti bulundu
ama başladı başımın üstünde sonra
kargaların yorgunluğu çünkü koşadurup ben
birkaç gün raylara; tarotçu kadın hangi kartı uzatsa
siyahı çektim aradan; siyah uçurum atlasları - siyah göz kenarları
çektim; siyahın siyahla çarpışması, siyah sataştı bana
ve o gökyüzüm; yanmadı odandaki lamba

ürkerek taş-
lıklara girdim çıplak ayaklarla
aföröz edilmeye geldiydim oysa
çiğdemi unutmaya çiğdemi dilimin kökünden
söküp taşlıklara bırakmaya
ürkerek taş-
lıklara özendim olmadı
ürkerek taş-
lıklarda döndüm olmadı
ürkerek taş-
lıklara çarpıştım durmadı
besmele hatundan tarihe bulaşan kan

her şeyi silip şimdi sırf diyorum
toprağına tüküren bir çiçek fırlamış buramdan

(koordinatlar)

bakıyordum bir şeylere, uzun süredir görmediğim kendim
bir zamandır selam vermediğim falanlar filanlar
bilgisayar başında, yeryüzü başımda

dedeme rastladım, dün sene ölen dedeme
merdivenlerini yıkılarak indiğim o bina
dedemi bir beyaz çarşafın üstünde babamla dayımla
3 kat aşağı indirdiğimiz o bina
-başını çarpmayın dikkat edin -
(çarşaf yırtılır mı, diye diyorum kendime, ilk kez
bir ölü taşıyorum kendime)

sokak,
bozuk bisikletleri birleştire birleştire yaptığım
yeni bemikssilerin yerinde
mesaisi uzamış belediye şoförü, yorgun ve bıkmış
yükleyelim diye bekliyor -cenaze araçları bir yerden diğer yere
ürün paketliyor- yemyeşil bir kargo şirketi, kuryeyle göz göze
yeşilin kokusunu duydum yüzünde;
asitliydi, ciğerlerim dışarı doğru
sırta sırta gülümsedi;
bakıyorum bir şeylere, bir süredir görmediğim eski şeylerin
yeni hâlleri - eksik ve hâlden uzak, olamamış bir hacimleri -
tıkladım ve yürüdüm, yaşıam 32'nin son gülmeleri
balkona çevirdim imlecimi ve tıkladım,
çamaşır iplerinde dedemin bembeyaz atletleri

gittikçe çoğullaşıyor cümlelerde geçen falanlar filanlar
e çünkü insan yoklaşır cümleleri kalabalıklaştıkça

nasıl olur google maps'in 2018'de çektiği bir fotoğraf
dedemin atletleri hâlâ hayatta, yıkamış asmış ananem
gidip balkona asmış, google'dan haberi yok, dedemin atletleri
karşımda dururken tek boyutlu - tozlu bir bilgisayar ekranında
nasıl olur ki oldu benim 2019'da çektiğim bir fotoğrafta
hâlâ hiç kimse yok

koyup acıyı bir başına odalarda
gergefişleyen kadınların memesini bırakıp
yalnızlığın uğultulu ve ağulu koltuklarında
süt emmeyi cihan harplerinde öğrenen âdem;

geçmedim babil'den gökdelenleri bir kürdan zannederken
süngümü namluya değil canıma taktım
sevgili olamadım bu yüzden
olamadım bir yüzde sıkılmayı bekleyen bir sivilce
bir sivilceyi dolduracak kadar bile iltihap
akmadı dışarı benden

ey otomobiller ey acıları bile bir konvoyla çeviren dölsüz çağ
yumduk pencereleri evleri mimarlara söyledik taştan kırsınlar
ama çekiç bu, ineceği yeri bırakmadı sahibinin avcuna
hurçların ve killerin, enkaz ve depremlerin altında
sırıtan bir çocuk kellesi gibi sıkıştı dünya

eğmeyin çiçekleri incinen ne varsa üstüne, bırakın damar
kanı dışarı tükreylesin - fışkırsın bilekten
döğüşmeye yetmeyen güç
kırmızılar kızıklar allar içinde sanki iş çıkışı bir meydanda
alfabeyi küfürlerden söken kızını gül sapıyla döven bir çingene
ey çingene yaramızın merhemi apaçık ortaya;
tütünün yarısını içip yarısını üstüne basıyoruz yine

mahkeme-i kübra - hazreti süleyman'ın lâl kuşları –
isa'nın çarmıhta kaşınan sırtı
terslikler nasıl da doğurdu bizi - şişti kadınların memesi dişimiz
terk-i rahmin öcüyle yararken sütü bize indiren aksiliği
sevdik kürt böreğini ama öpüşmedik esmer kişilerle
kızarttık ekmekle beyaz eti, ısıtmadık yine de
tokalaştığımız kimseyi

ceset pornosu keder pornosu yalnızlık pornosu
akan kasıklarımızdan artık şan-ı sebil değil, irin
kayda tutsalar yılımızı belki bir güncedir tarihi çalakalem;
kimin işine gelir toprağı çalkalarken ilk aşkını
düşünmesi bir askerin

nihayet çekildim, acılarımı teselli şefkatimi bir kelepçe olarak
başkalarına sunmaktan çünkü başkaları kanımı bile silmedi
boynumu vurup alkışla bıraktıkları sunaktan

süt emmeyi aşkın hin dünyasıyla takas eden âdem;
kendi katlindir bu gelen
zafer beklediğin ulaktan

o kapıdan giriyorsun, girme
o kapıdan taşlar, zürafalar, nuhlar, tufanlar girme

taşın dilidir;

durmaya karşı durdum bilemeden bunun esas
duruş olduğunu; selamlayarak toprağı
dedim milim milim ufalanan yerküre ve üstümde
koşturan çocuk ayakları - güneşin bir şeyiydim ısıttığı
öperdim onları ve göğü - yazgımı dağdan aşağı dağdan aşağı
yuvarlayan severdim öyküyü - ta ki yontulmaya kalmayınca yer
ağzımın kenarında en nihayet kalınca ben bütün taşların içinde
bir çapaksız nokta - dağı kavradım dağın ürküsünü dağın
ıslıkladığı ağlayarak bir gerilla türküsünü anladım;
bölüğüne koşarken vurulan bir askercik gibi
dağdan sanki tekrar yuvarlandım

uzandıysa zürafanın en alt yapraktaki lafâ;

buraya niçin geldik bu otlaksız otlağa
bilmeden kırıyoruz boynumuzu
hüznün yeledi akıbetinde bir akşam yemeği olarak duruyoruz
kızlar anlamıyor bunu demesek de para mı arç a işte sözcükler
dalların bitiminde; sözü koklayıp arıyoruz bir defter;
meğer toprak derin kazılmazmış
meğer sözler deftere defter bitmeden yazılmaz
buraya neden gelmedik bu karşı tabloya
- yeşilin bir renksizlik diye donduğu
büsbütün erkekler hâkim çünkü kabileye
- erkekler: kızların yalnızlıktan yontulduğu
anımsamak deyip taşları bir yerden, dağların gök kırınusu
aşkın uzun boylu bir şaka olduğunu söylüyoruz lafa;
uzana uzana, o tohuma erişmek için boy atıp göğe
deyince biri aramızdan “yahu bakın dostlar elbet bir ağaç
sunacaktır en elmas tohumunu güneşe”
aldandık muammasına tanrının ve çağlar sonra bakakaldık;
dibindeymiş meğer aşk ayaklarımızın,
aç kaldık, bir dal çimen yeşerdi bağrına basıp
par a mpa rç a ettiğimiz içinden taşın

zürâfalar gülerken nuh'ın parmak deklanşöre;

allah'la konuştuk ve yağmur çok çıplak
allah bana var olmadığını söylese ben tufanın masumiyetine
inanırdım çünkü ben tanrı'nın hep bir telefon defterinde
adının üstü keçeli kalemle çizilmiş olduğunu anladım
bundan göğsümü pazarlamadan
bundan allah diye bir sözcük yaratmadan
tufana giderken doğaya yüzmeyi öğreterek
bundan tanrı'mın mektuplarına çıkmadım;
yüzüm seğirse misal karım bir tufan derdi - küçüktük
bir kıymık değdi dizimin altına hemen - etim tufan aktı - küçüktük
kanı damlayla tütünü aşıla içip,
denizi dağların sırtında bir serinlik sanıp
özerdim sakallarımı pek zarif;
sokulurdum ıslanmaya bir kadının ıslığına
oysa belli ki yoktu kimsenin ihtiyacı başkasının yağmuruna
ama biz küçük; ısladık altımızı - bağışladık tanrı'mızı -
sonra öttü tufan
bir telefon çağrısı gibi - karımın bence onlara benzetilen boynu
başladı zürafalar çağrı; bense tek bir çivi çakmadım henüz
kurtarmak için yeryüzünü
eğilip aldım
yerden
taşı

*nıh bunları keçeli bitik kalemini yalayıp not alırken
bağırды tufan;*

tufanın ne dediği gürültüsünden anlaşılmadı

o kapıdan girme,
hep ordan yürüdü insan

güneşli günler gelirdi çimenlerde
yalınayak piçlerin ekmek ufaladığı
bakarak tanrıların sızıntılarına toprakta
sonra tapınarak sonra savaşıarak
güneşli günler gelmezdi çünkü bilmezdim sarı ne renktir

herkesin bir enstrümanla iyi geçindiği olurdu kahvaltudan önce
daha çok bakıp aynada kırıksıklıklarına
ve hissederek ölümün nefesi belki
saç kurutma makinasında saklıdır,
ince kıyafetlerini çekinip üstüne ölümün
eti belki etimizin altında bir etidir bir başkasının
gözlerinin içinden uzakta
bir demet maydanozun rengini öldürerek
güneşli günler gelirdi
ve kimse kalmazdı ortada herkes birden giderdi
yarının külden kollarına

ben o zaman doğrulup bir kadını sevmeye giderdim
etinden içeri girmeye ve bulmaya
kendimi bir piç olarak rahminde bir parça
yalayarak asfaltı yalayarak kemiklerini
aaa bu yeni ölmüş mü birinin kıpırdayan göğüs altı
güneş ağzıma düşecekti oradan güneşi masama ısmarladım
oturdu aramızda çatal bıçak kullanarak
göz göze bakarak bir kadını sevmeye bir güneşle
ama sonra kırdım boynumu
kafamı çıkardım aldım iki elim arasına dedim ki
bilmem sarı ne renktir

merdivenleri inen dervişler
eteklerinde lapa lapa kar küfrü, tabağımda ama
iştahla baktığım dondurulup
sonra ufalanmış bembeyaz biraz gökyüzü
suratımı ikiye bölen kemik, yapışan gökyüzü,
nefesimle kendime ettiğim döğüş
etimden şüphe duydum yeri geldi
bu eller allah'ın mı tanrı'nın mı benim mi
aman boş ver bir işe girecek kadar bile ellerim yok
birilerini sevecek kadar yeşilim de bakkaldan alınabilir
gardırobu açarlardı gözümün önünde içinde kan kıyafetleri

isyana da başladım böyle haydi iyiyiz
- şöyle: eyyyey ey kulak mememden vuran saksafonlar
bir cenaze merasimine katıldım
çok kez hep aynı cenaze merasimine
kimsenin kimseyi söylemediği
yıkandık durulandık esnallar evine döndü
bordo suratlarını çevirdi birbirine
birinin demiri girdi ötekine
herkes başkasının içinde böyle eskidi

güneşli günler gelirdi toprağa picleri çağırarak
çimen çiğnerdik deniz tükürürdük, ısıltıda sönen o ilk renk
onu bulmaya yürüdük o ilk renk - hangi biri
avuçlarımızı parmaklarımızı uzatı uzatı yükselttik ona
şaşakaldık surat surata biliyor musun sonra
toprağın altında çiniler, tarihi eserler, tutulmuş sözler
renk solmazmış susmazmış bunu bana kim mi söyler

üzülme yarının endişeli akışkan ezbercisi
ben de çevresiz kaldığım anları hatırlatırım kendime ha durmadan
taşları yerinden söker
başka bir yere koyarım dünyaya bir şey katmak için
şekil verdiğim avuç içi yeryüzünü
kendi eserim sayar böbürlenirim

kapımın önünde ayaklarım
bekler beni götürmek için yine de
sapsarı ayaklarım - kirli ayaklarım

sözden bıktım
yeni uğraşlar edindim kendime
demir kesmek, su dökmek, çitler ve kıl testere
sarılarak kolon kirişlere konuşmak
dilimin altında diz çöken bir cüce

söz dayandı
anlamı meczupların dilinde ararken
çıktı ki karşıma bit pazarlarında
parmaklarını bulutlara daldıran o kızla
toz yaladık birtakım eski tabloları
yenilerine bakıp can çekişerek sonra
dedik ki tek kelime edemeyiz
uzakta ha bire birilerinin surat derisi
yüzülürken

sizden bıktım
yeni yerler edinmek istedim kendime
kırık bir camda rastgele dağılan şarkıların en güzel yeri
sevgilimin dikilmeyi bekleyen kefeni
ama kimse bilmeden tanrı'm oldu küsmek
el bezlerinin ceset torbalarıyla yer değiştirdiği bir ülkede
ya da her şeye
- çiçekleri bile kurutan -
şüpheyle bakılan evlerde

söz verilmedim
inanılmadım ve doğrandım, çürümeye bile vakit bırakılmamış
bitkilerle birlikte
alınıp güvenilmemiş piyango biletleri
modigliani içkileriyle ben - demir kesip beton delen - ben
bir sözcüğün duvara vuran gölgesi için
başını korkmadan koltukaltına alıp sokaklarda
kapkara - bir iskelet çocukların sümüşüne hayranlıkla bakan
yağmuru sevip açık denizlerden titremesine korkan ben
söz verilmedim bir dak'ka

yetmiyor - ne yazsam işkence - yetmiyor
icat arıyorum kendime söz yerine
biri yıllar önce sönmüş sigarasını uzatıyor - kalsın
birinin elinde tüberkülozlar, batikon şişeleri - olmaz
at dişleri saklamış getiriyor biri
köpek kılları kedi tüyleri fare geceleri - yetmiyor
kan akıyor ne bulsam anlamından
susuyorum ama onu da
körüklemeye daha çok söz gerekecek
paramparça edip kelimeleri
harf şarapnelleriyle kendime bir yeni kafa kuruyorum
o da, biliyorum, sözlüklere girecek
bana yüklenen anlamların ağız boşluklarıyla

bu yüzden bir kenara not alıyorum kendimi, şöyle dursun
bakarsın kendim bir gün işe yarar
anlaşılmaz, kullanışlı bulunmaz, işe yarar
yılların misafirini üstünde taşıdıktan sonra
eskici dükkânlarında nasıl kıpırtısız öyle mutlu
durursa mermer sehpalara

şuraya not alıyorum; yazılabilir bir şiidir bu
iyi olmaktan başka her şey olabilir
beğenilmekten başka her şeyi ister canı
atbaşı koşmak mesela süpürülen taze çiçek çöpleri
saat 8 kadınlarının silkelerken düşürdüğü sofraya örtüleriyle
uyar ona

yoktur diyorum hiçbir şeyin anlamı
kestiğim demirdeki kıymık, duvarda açtığım delik
biliyor nasılsa benim zamanımı

ölümlerden kardeşim geliyor
bir akşamüstü gezintisinden
ellerinde salya var parmaklarında
parmak yok ki
üçüncü kişiydim çok zaman ölüme
konuşan birinci kişi olsun diye

bütün kıllarımı uzattım yaşasın kardeşim geliyor
güğümlerde süt kaynattım, korkuyla söylenen sözcüklerden
bir ağız yarattım
avluya çıkıp ayaklarımı dolaştırdım sonra
bekledim taşları saydım duvar yaptım
sertti imkânsızdı, su katınca ama taşla
evler ayaklarıma aktı

sayısı, burada sayısı yok, işte yeryüzünde
ne kadar ağaç yaprağı varsa
onu bir de düşenlerle çarpmak gerekecek
bir de koparılanlarla
sayısı yok sonsuzluğa gidemeyen şeylerin, geçelim
kardeşim geliyor her birine bir harf yazmış da geliyor ölümlerden

ıslak yatak üstünde anılar küfledim
uzun mutfakta halkları acıktırdım
köy ozanları vurmaktan kıllarına
yetişen tırnaklarımı ekmek bıçağıyla kestim
çünkü
her şeye de bir açıklama beklemeyin
ölümlerden geliyor

dişini törpülemiş geliyor, hayvanını inandırmış bize
sırasıyla iyi günler dileyerek sokakta herkese
beklerken onu zar atıyorum ağzımın içine burda
değeri varmış, olsun - küçülterek kâinatın omuzlarını
patlata lata yıldızları içim ne hoş
çimento
kıymık
etimin hayalleri de var dersimi çalıştım
şimdilik ölümlerden

etik ısmarladım kendime biraz ağaçlara daldım böceklendim
suyu varmış binaların buna da sevindim, iyi gitti
yeşilmiş kırmızıymış turuncuymuş ve kesik
şövalyeler de mi gelmiş karşılamaya balolarda cam
eşyam nerdeydi dedim bir eşya
bir iskemle üstünde oturup adımı incelemeye mesela
herkesin derisi varmıştı benim eşyam

vebalı haritalar at kellesinden
geliyor geliyor açarak kardeşim arka cebinden
bin mektup bin yerine coğrafyanın bininde de kara mühür
açanlar eyvah kör
masal okuruz beraber damlarda yağmur - olsun aman
bizde bir kılıç olacak ki suyu kanatır
ikimiz baş başa, süt dört mememizde
rakamları saymadan anlarsınız sizin de başınıza gelse
bir gün gelecek başınıza sizin de suyun altında uzun bir zaman

kollarımızı uzatarak da sarılabiliriz
benimkiler şimdi on beş on beş
tam yüz kilometre, yatak üstlerinde
cereyan sırtımdan belime ince
kesikler biçiminde inen gece,
ölümlerden ölümlerden eyvah ölümlerden
titresin bacaklarım bu da bir can içinde varsayım
saçlar yumruk hizamda kavrayıp onu düşlerim
kelime haznemi - sorarlar -
niye hep bilmediğim sözlerle genişletirim
o bilir, o çünkü, az kaldı burada
olacak kendi çizdiği dehşetlerden

portresinin mimarı kör çolak topal aptal bir tarih
işlenmiş sayıların taşlara bıçaklarla kazındığı halde
hepimizden dem vurmuş köy kahvelerinde ve genelevlerde
sıva altında bir kâğıt, saklamış mı yoksa unutuş
nefes lekesi orda bir düzene bakar gibi
ahırlarda yatar kuyularda toprağı yalar gibi
büyümüş - bir insan etmiş kendini

zil çalarım böyle gelene kadar davul çarparım bambabababam
köpekler kirli yanlarında yatarım bunda müzik yok
bulmayı bırakmışım başınız öte yoksun hangi sözlükte heyelan
çevirdiğim sayfaların içinde kiminin başı olacak
kimi başta kardeşim
notalarla iyiydik ben zil çalardım o düşman
ölümlerden

susmak için konuştum

ode to irena

rena'ya,

ordan burdan haber bekledim
güzel yazılar, pudralar, deriler edindim kendime
tüm rollerimi ezberledim prova ettim
çıkmaq için son oyunda meydana
kendi repliklerimle

tozlu tüccarlar gelirdi kıyılarında
taşların icat edilmediği yerlerden
tek bir sorum yoktu daha, sözü bulamadım diye
şaraplar döktüm ortasından ince kesiklerle yol açtığım dilime,
organ olarak dilime, bir et olarak,
evlerde pişirilen, çatalı kabul eden her şey gibi öyle
olmamıştı ama yankısı vardı çığlığımın
harfi asla

inandımdı, bu böyle olmayacak,
taşlara sokulmaktan buz kesmiş isa,
ağladım, ben öyle tapınak duvarlarına
inceler gözle bakacak kadar akıllı değilim
bütün duaları def edip kapandım ayaklarıma
kendi ayaklarıma
orda çarpıştık
meryem'in başparmağı irena

kopardığım tırnaklarımı topluyordun,
kendi çarmıhıma biriktirdiğim bir tepe tırnak
ben eğitdim kendi dibime, sen yükselerek yerin altından
varmıştın benim sırt çevirdiğim otlara dimdik
dudaklıydın, gülüşlüydün, saçlarına araba çarpamazdı haşa
taş vuramaz, rüzgâr göremez, su sızamazdı sana
incenin binde biriysin,
eğildim, inceldim

irena, bana bir harf verdin
ağzımı safranla kapatarak
bir taş yerinden oynatsam dağ yerinden yıkılır
bir su içsem kurur gökyüzü diye
ne yutkundum ne durdum yerimde
saçlarını gülümseten toprağa baktım
seni uyuklatan yastığa
tüyler, tavus kuşları, bir kahkaha, bir sitem
dünya kaşınmaları, umut kesmeleri, şüphe krampları
hep hayat çok yaşasın diye ettim eyledim bunları
fışkıran ağızından suları içtim, koştum
ayıklamak için düşlerini tıkayan taşları

gerisi bizim değil, gerisi hepten bizim
uykunla beraberdir çünkü bana önceden atılan okların tuncu,
etini ısıtan ateş kızartmıştır sırtıma inen demirlerin tavını
bütün o tüccarlar, boyunlarında tilki ls,
deri dkntlerinde kf
senin sevdıyla ykseldiğin toprağa tkrmştr
ikonalarda ve minberde, kilim ve kefende
bir hatırası olan herkes fark etmeden
senin ayaklarını düşünmüştür

düşürdüm irena, yerçekimini ilk kez sınavan hlimle
gökyüzünü kendi kuyumun içine
camdı ıslaktı bulut dedikleri o şey, yumuşadıkça dikenleri batardı
anladım ben de o zaman,
bir hikayesi olacaksa evrende bir ipliğin bile
nce bir harf bulacak
kimsenin diline almadığı bir harf belki bir işaret
bir çift ayakkabı
bir şapka için
bir harf
hiçbir işe koşulmayan
bekleyeni ve beklentisi olmayan
tanrılara bn pazarlara eleştirisiz sahnelere avusuz bakan
bir harfı olacak her şeyin
kendi vücudundan önce

kimileri alfâ diyecek kimileri omega kimi tanrıseverler isa
fakat hepsini bir yana koyarak
o harfi, ayaklarımın dibinde tabanlarıma fısıldadığın o altın çivi
doğru duvarlara değdirmek
onun şekliyle alıp vermek için nefesimi çıkıyorum yola şimdi

sen benim için bir mum yak bekle,
ayaklarını yere böyle hiç değme irena.

uzun yola çıkacak olana öğütler

dünya'yı bilmem, gitmedim
dağlar boyumu geçtiğinde dağdır benim için,
haritalardan ve türkülerden yerli
uzaktan korkan gözlerimle erkenden o ben
emekli

atlet ve don, uzun yürümeler için renkli çoraplar gerekli
kolay sutyenler uykulu gecelerde hızla çıkarmak için
bir parça duvar da götür yanında hepsinden öte, lazımdır
gözlerinin ihtiyacı için lazımdır; boş duvarlarda çünkü
orda olur insan nerde isterse,
boş duvarlarda zeytinyağı vardır yemeklerin için
sevdiğin nevresim kokuları ve kedi kuyrukları da bulunur
uzun kollarını titrerken değiş eden iki kişinin
biçim verir boş bir duvara sevişirken çıkan kısık sesleri

piyano ve iyi şarkılar da al yanına;
sevdiğin ağızlar kadar yardımcı olur
ilk defa görür gibi suyu in sokaklara, sokaklara sıfırdan başla
yoktur yeryüzünde benzeri hiçbir taşın çünkü
bilirim, bir çift göz bulunur zaten ayaklarının altında
bastığı her yeri toprağına katan bir imparator işte sen,
gerek duymazsın odanı bile ruhuna tapulatmaya
bütün şehirler de bu yüzden senindir,
nasılsa yürünebilir her şehir çıplak ayaklarla
nasılsa piyano ve iyi şarkılar çalmaya hazır bekler hep
kulağıının içinde bir orkestra

bugünlerde ben pencereyi bile kendine doğru açan biriyim
yolculuk deyince ışıkları sönmüş
tanrısız katedraller geliyor aklıma
sabahki çocuk seslerini sımsıkı tutmaya çalışan içinde bir oda
kapaklanırken kendi üstüne kırıyor kollarını kapıların
birkaç anahtar da al bu yüzden yanına, belli mi olur
yabancı kapıların üstünde tanıdık anahtarlar çaresiz de kalsa
güvenli durur

uzağa gidemedim, bilmiyorum
dünya avcumun içinde bir kaktüs dikenini saplı
kazak al, atkılarının güzeldir biraz onlardan, tuz ve limon pası siler
salonun sakini ışığını da götür sakın atlama, sırtının sıcaklığını
yatak odasının camlarını, aynasını gardırobun,
ben uzaklardan hep korktum, onu bırak sen
başka ses tonları iyidir,
başka şakalara gülmek tıbben sağlık getirir
yeni suratlar evler yeni yeni muhabbetler, derler ki
hep bizim olanlardan daha güzeldir

hepsinde anlaşırsız öyle görünüyor haksız mıyım
ama usulen ufak ricalar da gerekir uzun bir yoldan önce
mesela
saatini o şehre göre değıştirme

orayı bilmiyorum, orası bir kaktüs dudaklarımmın ucunda
kimlerle konuşsam içimi yok eden o görev bilinci
gözlerimi kapatıp bir beyaz uzay boşluğunda görerek seni
durmak olacak, şeklini bilmeden çevrendeki hiçbir şeyin
kör hayvanların yenilmiş hayal yoksunluğunda

dünyayı biliyorum, rüzgâr olur
bir de dağlar ve binalar
kibirle yukardan bakar
uzakta kalana

önemsiz bir rüzgârla kanalın sularına sürüklenen
kuru yaprağı yazmak istedim
basit olurdu

trenler her akşamki klişeyi büyüterek istasyona vardığında
çatıdan uçuşlanan güvercin
basit

pencerenin arkasında duran yüzüm
camdan sekip gözbebeklerime geri girerken
yeni yollar aradım anlatmaya;
sabah çekimserliği, gün atlasları, durmaksızın merdivenler
ellerimi cebime teslim edip
cebimi üç beş kazanç altı dokuz kayıplara - rüzgârı inceledim
rüzgâr, vurduğu her bir şeylerle tanımlanırken
orda burda birilerinin uçuruyor dediği ötekiler savuruyor derken

artık sakinledim, bana bir somun ekmek yeter,
içimdeki burjuva boğazından akan kana şükran
nostalji çocukluk vesaire
patlayan vaktin uçağını duyarak bir başka şehre girer
sözün kırıntısıyla yetinmeyi de mi öğrenecekmişim, meğer
talaşlarda dilimi gezdirip hızardan söz açmamak mı, öyle meğer
azıcık yer kaplamak için
halk içlerinde ayaklarımı bitişik tutarak birbirine
uzak asya'daki adamlar gibi,
aylarca ufalayarak boyaları bir mermerin üstüne
koca tabloyu sonra milyonlarca renk tozunu
dökenler gibi denize her şey bitince

trafik ışıklarına baktım benimle birlikte insanlık tarihi baktı
durduk ve geçtik - bunun çağ defterlerinde ne yeri var bilemeden
biri ötekine seni seviyorum dese bu devirde
basit olurdu

yanılıyoruz dedim kendime camda ağzım
ve sıcaklığı etimin ispatlarken kendini
önemsiz doğa olaylarından yola çıkarak dünyayı sevdim,
camda suya dönen buğu,
trende boş koltuğa gizlice elini uzatıp inen yolcunun
sıcaklığını isteyen adam,
bir şehirde bilinmeyen bir kelime olarak dolaşmak
durdum bütün gün mutfaktaki elmanın çürümesini izledim
çabuk oldu

durur boğazımın başladığı yerde bir parmağın oyuğu
ışığı yakarım etrafa saçılır
camlar hâlinde kırılıp seker parke zeminden yüzüme
bilirim ben de artık derslerden ibaret bir adamım
öğütler vermeye başlayan - doğu roma'dan söz açıp
lafı hidrojene ulaştırması beklenen
tatbikat tatbikat tatbikat
yanlış bir yangın alarmı demek istedim
hata olurdu

yaprak suyu yedi, ırpınmadı rüzgâr bile buna,
tren sade ulaşım aracıdır, koltuklarda sadece
kalçaları yer alır insanların
ve köklü ama kötü organlara yol açan
kuşların milyon çeşidi vardır insanların öyle benim öyle

sonra gecenin romantik giyotini bembeyaz
tam ortalarımdayn inerek pürüz yok ayırdı ikiye beni
kanımı akıtmadım
basit olurdu

birkaç neden

bir uçak bileti
seni sevmiyorum
anılar içinde boynuzlarını tarayan şeytan
ben seninle yarın

günlerin abaküsü hepiniz aynı renksiniz
biri diyelim isyan biri diyelim mi dişte kırıntı
yutulmuş aşklardan kalan
burnu kırılmış heykeller olarak öyle binlerce yıl
seni sevmiyorum

plastik şişeleri biriktiriyorum, belki bir işe yarar
fişler, kartvizitler, telefon numaraları - belki
masa bacakları bile şehvetle bakıyor bana gece olunca
parke zeminde kalmış mı birinin ayakları çok soğuk
çorap giymeden dolaşamazsam
seni sevmiyorum

herkes bir organını boğulurken bulabilir
bunda romantizm yok,
ağlanma programları, ıslanma seansları
hiçbiri yok herkes bir organını yitirebilir
tıp kitaplarına bakıyorum
teselli ediyor beni biliyor musun doğa kanunları
eskiden öfkeye taşırdı
olgunlaştığımı serüven
seni sevmiyorum

daha korkusuz biri olup çıktım
ama nerden, sevmiyorum
dizlerimin içinde tahtakuruları ha bire gece gece tıkıttıkıtıkır
olmaz uyanıp vermiyorum yüz, gece tıkr tıkr
uyurken her şeyin yollarında gidiyor gibisi
uyurken konuşmalar kendi kendine
altını çok uzun ıslatan o çocuktum
yatağımın altında asitli bir deniz yatar
seni sevmiyorum

soru işaretli taşıması her cümlenin her sevgide
bir de sağlık sigortası yapsalar, yolumu yemeğimi
bir de beni rahat bıraksalar, yoksa oluyor her şey antik
seyirlik, bilet kesseler bana, fotoğraf çekimi kesin kes yasak
eski karclerde suratlarım
yaşanmamış bir hayatın yaşanmış gibi ispatları
seni sevmiyorum

tam gündelik sözlerle de şiir yazılabilir mi, tabii
su içtim saçlarımı düzelttim su içtim candan dışarı baktım
güneş ağaçların yapraklarına doğru, rüzgâr kuşlar polenler
beton binalar çimento kara bir perde,
oysa rengi seni sevmiyorum olacak
ağzı açık bavul, yerde, kıyafetler, plastik şişeler
bir günün envanterinde saymakla bitmez epey şey var
özeniyorum hepsinin sakinliğine
ne adam bilgeler varmış be ne kılı kitapların arasında
herkesin iç geçirmeleri ve içlerinde - gülesim geliyor -
seni sevmiyorum

durmadan kendimle çelişiyorum
ve bunda annemin suratını buluyorum
annem surat taşımazdı ki bunca yıl - çünkü çocukları vardı -
birkaç odalı bir yeri,
iş güç sahibi birileri hayatında - ben olamadım -
gülesim geliyor dalda bir elma
durup öteki dala hiç öyle söyler mi
tüh bana tüh ki bana benim suratıma
yeni yağmurlar bile tükürmez
akşamüstleri yağmurları en fazla da apandisti patlamış
sokak itlerinin üstüne yağın
seni sevmiyorum

bir otopsi raporu, korkmayın daha ölüsü yok
seni sevmiyorum
bir insan eti, korkmayın taşıyım bundan habersiz
didik didik edip bulsam, beni kim açacak
gidip ona asıl sebebimi anlatsam
derler bana kötü şarkılar mı dinledin
dinlemezler beni - ben çok dinledim -
ne iyi ettim
seni sevmiyorum

herkes çok hünerli kasap, kemiğime sezdirmeden
ayırdılar sesimi içimden - sonra içimi yanık odunlarla doldurdular
kül olmadan, yaş kalmadan, kırılıp kullanılmadan
olmaların eksik kalmış nesnesi
seni sevmiyorum

çocukluk vardı bende bir sıra, kakülleriyle saçlarımla
durup sonsuza dek ondan bahsetsem herkese yavan gelecek
ama çevremi saran fotoğraflarında o sırtıma suratta,
o kayıp giden gerçek
seni sevmiyorum

her tarafıma çiviler çaktım netsem bekliyorum artık
asın fotoğraflarınızı üstüme taşıyım hepinizin
gerçeğini - taştan oyma inançlarınızı - kurallarınızı - kuşkularınızı
korkularınızı falan - bütün unutmak için daha iyi biri gibi hemen
ardından tuvalete çıktığınız suçlarınızı
- taşıyım hepinizin hayatlarını
seni sevmiyorum

günler bereketsiz, birikinti yükseliyor
sevmesem ne çıkar, aynamda biri
gülüşünü tıraşlıyor

besmele çekerek başlıyorum bu şiire sabır çekerek, seni
bu şiire fotoğraf çekerek

insanları soruyordun burda bil;
kof ekmeği bizans efsaneleriyle ısıtır onlar ve allah'ı
tüm yalanlarıyla birlikte anarlar, testiği kırarak geçen şerbet
senin yanaklarını allarken, kıvrınarak süzülür
onların obur dişlerinden

takır takır takır, sen bu çağda kimin uydusunu arıyorsun
bunu sormak isterken sana yağmurun altında çatladı gözüm
rengim rengine aktı, kuşkusuz tüccarlar göğşe aktı
karabasanları çekmeliyim demek ki artık düşlerinden
yatağını hazırlayıp korku bilmez militanların
türkülerinden söylemeliyim
baş ucunda, orada karanlığı en mahir boyam yaparak
vurmalıyım yüzüne yüzüne en çok senin
senin, korkmayasın kimseden

her şey düzelir belki seni öldürsem
gecekonduları dolaşsam, savaşa üryan girsem
yahut kendime edirne'den bir şişe tütün kolonyası getirsem

dilimi döndürüyorum fakat burada devriliyor ahir
devriliyor tekvin o zaman
herkesten alacaklı herkese verecekli ve tutup kaldıramadığı
tüm ağaç köklerinden tüm bitkilerden
tükürüklerden özür yüklü bu adam
diyorum besmele olarak kimin ağzını kullanabilir;
aynada et ve kan
başını kaldırmadan hep uzaklara bakan
sana herkesi anlatıp atlatmaktan
başka ne yapabilir bir kahraman

beni hep sevsin diye dünya sımsıkı kapatıyordum kapağımı
beni hep sevesin diye sımsıkı kapatıyorum bütün kavanozları
biliyorsun her şey düzelecek
kişiler birbirine bakabilecek iyice

yine de o vakte kadar ben,
ben ormanda dişlerini ağaca geçirmiş kaplan
kuyruğumla yeri dövüp duruyorum ha bire
beneklerim gittikçe büyüyor kapkara sararak çevremi
yine de o vakte kadar ben,
ben başucunda mağaralara ve boyunbağına
inanen bir sakallı olarak başlıyorum ılık çalmaya
başımın altında kalçalarının
birtakım tapınak duvarlarından farkı olmadığını
anlamaya

seni çekerek bir şiire, fotoğraf çekerek
zaman istiyorum yalnız zaman
kimseyi incitmeyecek kadar zaman

seninleyken şiir yazamıyorum artık
bana bi' bunu verdin teşekkürler
yarışına katılmayan atlar gibiyim silah seslerine çıkarttığım dil
başlatmıyor yangının ne harını ne külünü sen işini biliyorsun evet
teşekkürler

dururken yine de duvarlar çarpıyor bana koşarak
pastane duvarları ecza duvarları ve biraz polis
çevremde seni izlerken duyduğum metropolis ya da bu şehir
ya da adına ne demeli birkaç gençliği atlayarak
koyun koyuna düştüğümüz bu yere, ağzımın ucunda
cennet diyor senin meleklerin ciğerimde sigara içen
bir hergele “işte türkiye” dese de

yine de yılmadan bir bahçeye tükürüyorum, içimdir bu
köşesi bıçaklanmış kağıtlar biriktiriyorum rüya gelince
bir tabir olarak yüzüne dönüşünce sabahlarım
etinin bunca yığıntıdan serbest kalışına ürkererek
onca gözyaşının göz perdelerinden buharlaşıp evrene
ulaştığını düşünerek eksiliyorum;
tutmalı tamamlamalı sana dair her şeyi
küsüşünü bir örneğin, bir de eve aceleyle giderken
çocuktun, düşürdüğün ekmeğin

haydi eğilip de öpelim öyleyse burada düşmüş bir şair
artık bütün melekelerini yitirir,
sırrına domatesin de varmıştır tanrıci kitapların da
kaygan göğsünde ulaşmıştır haritasında görünmeyen
istasyona,
istasyona,
istasyona,
benimle el ele bir de güleç tavşan varmıştır

seni dururum koşarım seni şiir yazamadığıma hakma
çok sigara içiyorum bu içimdeki ülkeyi boğmak içindir
suyu azaltım barajlarımı dinlensin, bu kadar basit nedeni
kapım vurulacak kim bilir biraz belki belki birkaç bin yıl sonra
kapımı kimse vuramayacak kim bilir adresimde de yokum
kendi boşluğunun vazosunu her gün yenileyen
biri oluverdim karşında

ellerimi aldım bu kandan bu çıbandan kurtardım bu çağdan
tüylerin için sırtında, sakladım
ayaklarında basmadığım toprakların gebe tohumlarına

sen de yanımdasın huna seviniyorum
uykuya hemen dalanlara özenmek konusunda
ama kimsenin düş gördüğü yok bu lunaparkta
çocukların daldığı yatakları neredeyse su basıyor
yetişkinler tercih yapmıyor bir demet kasımpatı
bir mikrop silah arasında

sözcükler çok sıcak kış bitimim sözcükler alevler içinde
kimi kurtarırdı böyle bir mevsimde sana başlamak,
iyisi mi bunu bul
sana başlayan bir tren başka neyle bitsin bunu bul
göğsümde başının yeri
gökyüzünde bir kuşun
duruyor yarattığı göçük hâlinde

sayfalar kalemler parmak uçlarım şöylece kalsın
gecedeyiz kornalar var ama odamızda yatak
üstün açılmasın

“Soma Faciası, 13 Mayıs 2014’te Türkiye’nin Manisa ilinin Soma ilçesindeki kömür madeninde çıkan yangın nedeniyle 301 madencinin ölümüyle sonuçlan madencilik kazası. Facia, Türkiye Cumhuriyeti tarihinin en çok can kaybı ile sonuçlanan iş ve madencilik kazası olarak kayıtlara geçti.”

ben bu devleti yakıyorum, çünkü ölüler kara sedye ak
çünkü bize canlı süsü verilen cesetlerin ayağında
bir toplumsal ayna, bir delik çorap, bir kırgın tokat
bir tanrı yaratıp kendime kederden mebuslardan harici
yakıyorum kavrulsun beyefendilerin teni, gebersin kapital

devlet babamız devlet olmayan hayatımız devlet hoş
deyip deyip kaçtığımız sokaklarda dolanan puşt kulampara
15 yaşında kemal yıldız’ı seviyor yerin altında - pardon beyler şey
19, pardon beyler bu polislerimiz de çiğ ete alışu epey
“beni bırakın onu alın abi, onun karısı hamile” diyen işçi
sıkıyor onların boynundaki ipi; akıyor mr. uzun iltihap

ben bu sokakları yakıyorum; ölüler mezbahaya yumruklar adrese
oturup utançtan göğsüme diktiğim anıtın dibine,
öpüyorum kömür
öpmeyi öğrenmişim çok şükür ama kimin bu kadavra
yok bir ad - soyad
yok kimsenin dişleri arasında künye; burası devlet-i ürküye
ama kanallarda o
iradeden ve kazalardan, allah'ından ve borsadan
dem vurup holding
patronlarını düşünüp 31 çekiyor, ölüler artıyor ölülerle soma
ölüler 32, ölüler 332, ölüler 432, ölüler 532, devleti tutuştur
ölü, o senin sedyen

maskeni tak, canlı rolü yap, sedyeni kızdırma
sigortan yapıldı bunu kutla, kredi borcun da kalmadı ne iyi
ne iyi seni hatırladık ölü.

yalnızlık o benim en kullanışlı ayracımdı
bakkallardan galerilere onunla girdim de
koltuğumun altında yeni bir üniversiteli olarak
yalnızlıkla bir ektavor cetvel olarak

azıcık nefesim kaldıydı verdimgitti kuşlara
verdimgitti kuşlarını bildim bunu bir akşam rakı sofrasında
kaşları devrik birer diktatör boynu korsan romanda
bir silik sayfa; verdimgitti kuşlarını bildim bunu
ormanda tüfeğini ağlayan ben bildim

uzatıp aranızı serdim o cetveli sofradan sonra
bir dost eli dedim misal toz şekerlerce yapışkan
çapaklı halk otobüsleri dumanından uyku sızan
çıkartıp ölçtüm çocukluk ve ölüm ne kadar yakın
meğer saçlarım değil uzaklaşan günlermiş
balkondan sarkan

yatıverdim yataklarda iki büküm sarılarak ona
bunun haber değeri yok, burada bir adam hayal kurarak
uzatmaktadır sakallarını yıllardır, suratım tamam
bakıyorum bakışlarımın tamamı yok ve artık
yüzleştiğim hep van gogh'tan sıçratılmış bir akşam

yalnızlık sen benim en işlevsiz ayracımdın
sıyrırır gibi bıçakla kemikten eti
bir kadını düşlerimden ayıran

her kelimede yanlış bir anlam.

Doğru Sözcük İçin Çalışmalar

senin yatağında artık kesik damarlar sayıklayacak
bıraktuğın paramparça tişörtler ve abinin
gülmediği fotoğraflardan geriye
senin yatağın kalacak yastığının içlerinde birikmiş
birkaç kilo düş birikintisi ve düşünce deposu
yirmi otuz yıllık ruhunun pek masum
küşüyle birlikte

eskiden atlar taşırdı insanları şimdi devir değişti, bunu aklında tut
eskiden köprüler saraylar oturaklar bırakılırdı kardeşlere
şimdi sadece acı
beni aklında tut,
erkeklğimizle övündüğümüz günler olmuştu sonrasında
nasıl gülmüştük hepsine, herkesi kavga ayırır diyorduk,
bizi güzel günler
tutup yüreklerimizden usulca koydu bu dağın iki eteğine

sen gittiğin gün bana bir şeyler oldu;
sıfırlara döndüştü bana bir şeyler
yaşanmamış sevgi yaşanmaz diyordu biri
ya da uydurdum, bir şeyler
isimlerini böyle böyle yitirdi tek tek nesneler, işlev kayboldu
yaşamamak en iyisi diyordum, ya da bilmiyorum,
taptaze duruşu da sevginin
bazan gebe kötü şeylere;
misal şimdi nasıl desem bir ayağım yürürken
öteki bulamıyorum kimin mezarında kaşınıyor tövbe

ikimiz de onun omuzlarından yükseldik biliyorsun,
babamızın, kavga eden
ağlayan babamızın. onun ateşinde piştik
buharında gevşedik sakalları uzadı
sakallarımızı uzattık, sapan yaptı sapan kullandık,
babamızın, öfkelen-di öfkelen-di
boşvermişlikle baktı dünyaya, pek bilgece sayılabilirdi bu da,
babamızın, babamız olmasa
üç bıçak birbirini bile-di üçü de kör-el-di,
keskinleşen ne kaldı, babamızın
kesilecek bir kurbanı in-me-di de yere, ondan

dilimin altında bir şey var çıkaramıyorum, yardım et
sözcükleri temizlemenin yolunu buldum diyorum ama anlatamam
bir su sözcüğünde bile bak bunca yıldır ne çok kir birikti
her girdiği cümle-nin her etiket-in falan pisini çekmekten
ötekileri sen düşün on binlerce vallahi
yardım et yoksa konuşmam
konuşsam kimin kulağında ot bitti zaten konuşmam yardım et
lisede eşek kadar adamdım ama elini tutardım uyurken belki de
bütün yanlışlığımı burdan

ikimiz de onun avuçlarından indik yere biliyorsun,
anamızın, kendini döven
gülümseyen anamızın.
onun yıldırımlarında doldu kalbimizin aküsü
rüzgârında yalpaladık
ömrümüzü uzattık, ekmek yaptı ekmek kullandık, anamızın,
kahırlandı kahırla dövüştük
çokanlamlarla baktı dünyaya,
pek bilgece sayılabilirdi bu da, anamızın, anamız olmasa
üç baharat döküldü tabağa
üçü de kaybetti tadını, tatlanan ne kaldı, anamızın
ağzımızdan umduğu şerbet çağlamadı da, ondan

artık hepimiz eski piyango biletlerini arayıp buluyoruz,
eski fotoğrafların arasından çıkan
kendimizi layık görmediğimiz ya da boşverdiğimiz
amortiler ne çok şey ifade ediyor şimdi
- bak yine bir şeyler geldi bir şeyler olacak gibi -
tahsilatına hiç girişmediğimiz sevinçler falan varmış,
vayanasını, tadı başka geliyor
kullanılmamış sevinçler de bir bakıma yani hiç yaşanmıyor,
sanki okumuş etmiş ev kurmuş da
karşımıza birden çıkmış kendini çok iyi kanıtıyor,
vida sıkmayı fatura ödemeyi öğrenmiş sevinçler
fakat üstünden 1 yıl geçmiş artık tahsil edilemiyor, olsun,
üstünden bir şeyler geçtikçe insan
hiçbir haltın üstünden geçemiyor

kardeşim, aynı yataklardan havalanıp
aynı kabuslara konan benzerim benim
sırtını serin tut düşlerinden sıçramayı bırak
şekeri azalt beni hatırla
giye giye paramparça ettiğin pijamalar kadar
bir hatır olsun - olsa olsa
kimsenin göz diktiği bulut kötü değil
hiçbir trajedi düşman değil hepsi
birleşince nasılsa köreldiğimiz tarafla
ekşi metal tadını diğer yanımızın bırakacak geriye
adım
adım
yürüdüğümüz geriye

bir şeyler bir şeylere dönüşüyor ama baksana insan
sözcüğünü bulamazsa hâlini de bilmiyor

dikine sevmeye başladın avcı - bir kâr zarar eğrisi - gibi
okumaya çalışanlar seni ters tutuyordu defteri
kurdeleler, dik yakalar, düşük omuzlar ve petrol
ve masada lamban elektrik sızdıran ve adisyonlar
dantelli dantelli dantelli çocukluk uykuların
bir de artık içine kendi gözlerini koymayı unuttuğun rüyalar
senden bir şeyleri çarçabuk aldılar

